

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben.

hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
főszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Az új közjogi alakulás.

Pécs, 1897. október 22.

A magyar képviselőház rövid másfél óra alatt végzett a provizorium javaslatát, megszavazott egy törvényt, a melyhez nemcsak ő felségének, de az osztrák Reichsrathnak a szentesítése is szükséges lesz. Bármint erőlködjek is Badeni, napról-napra bizonyosabbá válik, hogy ez utóbbi szentesítés nem fog bekövetkezni, mert nemcsak a Reichsrathban tomboló féktelen obstrukció akadályozza meg annak napi-rendre kerülését, de ha az obstrukció egy csapásra megszüntethető lenne is, megbuknák a provizorium a szavazásnál. Az a többség, melyet Badeni ideig-óráig összehozott, ebben a kérdésben elemeire bomlik; mindegyik párttöredék, a melyből Badeni többsége összetakolva van, csak saját külön teljesíthetetlen kívánságainak megadásától teszi függővé a provizorium megszavazását, s így ez a kérdés kétségtelenül annak a sziklának a szerepét fogja játszani, a melyen az osztrák kormány többségének gyenge hajója darabokra török.

Ez most már nemcsak eshetőség, hanem biztosan bekövetkezendő fatum lévén, kétségtelen, hogy a hatvanhetes alapon tovább kormányozni lehetetlen s azért gondoskodni kell a hatvanhetes kiegyezés megváltoztatásáról s olyan közjogi berendezésről, a mely lehetővé teszi, hogy Magyarország

teljes állami függetlenségének megőrzésével teljesítse a pragmatika szankcióban foglalt kötelezettségeit.

Ennek legtermészetesebb formája a tiszta perszonal uniónak helyreállítása lenne, a melyben Magyarország minden más országtól függetlenül intézkednék saját ügyeiben, tehát azokban is, a melyek az Ausztriával való véd- és dac-szövetségre vonatkoznak, mert hiszen elég példa volt rá a történelemben s van a mostani európai államalakulatokban is, hogy közös védelemre szövetkezni lehet a nélkül, hogy a védelem eszközeire vonatkozó intézkedésekre nézve akármelyik szövetséges állam is feláldozná önállóságát és függetlenségét.

De a mi kormányferfiaink nem így gondolkoznak; előttük a hatvanhetes közjogi berendezkedés olyan bálvány, a mely előtt még akkor is térdre hullnak, a mikor azt a viszonyok fejlődése teljesen hasznavetetlen monstrumnak bizonyították s görcsösen ragaszkodnak annak még értéktelen romjaihoz is.

Azt mondják, hogy az osztrák alkotmánynak bekövetkező csődje esetére szükségessé váló új közjogi berendezkedésre nézve az előkészületek már minden irányban meg vannak téve s a törvényhozási önálló rendelkezés tartalma és formája tekintetében már minden illetékes tényező megegyezésre jutott. Ennek a megegyezésnek a lényege pedig abban csucsosodik

ki, hogy az új berendezés a hatvanhetes törvénynek csak olyan intézkedéseire nézve állitana fel a magyar állami önállóság keretében diszpozíciókat, a melyek az osztrák válság következtében végrehajthatatlanokká lesznek s mihelyt az elkövetkező új alakulások megengedik, a visszatérés a hatvanhetes alaphoz megtörténik.

Ez tehát azt jelenti, hogy ha meg is semmisül az az alap, az osztrák alkotmányosság, a melyre Deák Ferenc a hatvanhetes kiegyezést felépítette, fentartják az alapját vesztett épületet mégis, legfőleg megducolják ideiglenesen jobbról is, balról is, hogy össze ne düljön végkép, míg a régi alap talán magától kiemelkedik a mocsárból, a melybe elsüllyedt. Ragaszkodnak tehát a külképviselet, a hadügy s az ezekre vonatkozó pénzügy közösségéhez, akár alkotmányos, akár abszolút monarchia legyen is Ausztria, csak a delegációk intézménye szűnik meg, mert nem lesz Ausztriának alkotmányos képviselete, a mely a maga delegációját kiküldje.

Igen, de mi lesz akkor a közös minisztériumokkal? Vajjon lehetségesnek tartják-e, hogy létezhesek oly központi kormányhatalom, a mely az egyik féllel szemben mint abszolút uralom organuma s csak az uralkodónak felelős, a másik féllel szemben pedig alkotmányos s a népképviseletnek felelősséggel tartozó parla-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Kiváncsiságból.

— Hát nem elég, hogy kárhuzatos könyvműségével addig jutott, még tovább is akar menni ezen a lejtőn? Elza, gondolja meg, mit tesz! Hiszen most elérte már, amire oly nagyon vágyott, megismerte a dalcsarnokok mosusztól füledt levegőjét. Nem-e maga mondta, hogy csak bele akar pillantani, meg akarja ismerni, hogy azután örökre elforduljon tőle . . .

— De hát csak nem veheti most már rossz néven, hogy egyszer, egyetlen egyszer, pár vig órát akarok egy chambre séparée-ban eltölteni. Tudhatja, hogy csupán kiváncsiságból — ugyanabból a kiváncsiságból, mely ime, a legünnepeltebb orfeumi primadonnává tett. Hát nem bizik bennem? nem tudja, hogy azért csak a magáé vagyok, hogy szerelmem maga iránt bástyát von körülöttem mindenki előtt? No, nézzen már reám, ne legyen olyan . . . olyan tulszentimentális. Hiszen modern világot élünk, a melyben a bizarrságok és excentrikus »stiklik« egymást érik. S aztán, ha egyszer a maga kis engedelmes felesége lesz, olyan szépen, olyan nyárspolgárian fogunk élni, hogy az én szinpadis szereplésem emléke csupán, mint valami álom

marad hátra. Hogy szép, kellemes vagy rossz álom-e, azt még nem tudom . . .

— Nem! Nem engedhetem, fellázad a lelkem az ellen! Ön tudja, hogy szeretem, ön is szeret, a mint mondja. Ebből én jogokat formálhatnék magamnak. Hát el tudja ön azt képzelni, hogy egy völegény nyugodt lélekkel nézze végig, hogy menyasszonya egy idegen férfiú társaságában mulasson egy „chambre séparée“-ban. Nem elég-e, hogy annyit engedtem meg önnek?!

— Tudja mit? Jöjjön el maga is. Jó lesz?

— Hát gunyt akar belőlem üzni? El tudja képzelni, hogy végig tudnék nézni egy orgiát, a melynek hősnője az, kit szivem minden dobbanásával szeretek. Mindaz, a mi eddig történt, már elegendő lett volna arra, hogy elforduljak öntől. De nem tettem. Tudom, hogy a lelke szeplőtlen tiszta s gyermekes különködésből, nem pedig romlottságból határozta el magát arra, a mi eleinte, ha csak gondoltam is rá, majd örültté tett. Nem is kísérlem meg többé, hogy lebeszéljem ujabb szeszélyeiről — mert ez is csak az; — józan ítéletére és azután szerelmére bízom a döntést. Azt mondja, hogy szeret; nos bizonyítsa be, mondjon le örült tervéről! — Ez utolsó szavam!

Ezzel Rác Béla elrohant. Egy néhány perc mulva hordár jött be ugyanazon az ajtón, melyen Béla távozott s egy levelkét

hozott Elzának. — Ez átvette, elolvasta s aztán csak annyit szolt: — Mondja meg a hadnagy urnak, hogy rendben van.

*

Mindez a főváros »lelegelőbb« orfeumának egyik öltözőjében történt, melyet csak rövid ideje birt Elza, vagyis ahogy most neveztek Virond Elise. A körülrajongott, a szendőségében igéző énekesnő olyan szépen csicseregve adta elő esténként dalait, hogy még a nők is, azok a középosztályhoz tartozó nők, kik férjeikkel, — vagy fiatal leányok, kik szüleikkel szokták az orfeumot látogatni s rendesen irigylik az orfeumi divákat, sem sem tagadták meg tőle tapsaikat.

Elza is, csak nemrég, gyakorta látogatta szüleivel ezt az elegáns helyiséget. Atyja, a jómódu nagykereskedő, semmiképpen sem találta a jó izlésbe ütközőnek, ha leányát, a fiatal 18 éves Elzát is elhozta magával, s a leány, minél többször jött, annál jobban érdeklődött az előadások iránt. Kipirulva, egész figyelmét feljűk fordítva nézte a »primadonnák« »sikkés« mozdulatait, kik a félvilági deszkákról egyszerre ezer férfi szívet dobantják meg s hozzák vérét lázas lüktetésbe. Ő is szeretett volna így hódítani. Ez a bődítő, sejtelmes világ oly vonzást kezdett rá gyakorolni, szeretne volna megismerni, szeretett volna ő is ilyen féktelenül pajkosan, sőt tul pajkosan a szinpadon énekelni. Tudta, hogy előadás után az énekesnők a földszinten levő

mentáris kormányközeg legyen? Ha pedig egy abszolút és egy alkotmányos állam a dolog természetes rendje szerint egy közös kormányhatalmat nem létesíthet, vajjon hogyan és ki által történjék a közös külügyek s a közös hadsereg ügyeinek kormányzata?

Aztán természetes, hogy ha a dolgok új rendje mellett is közös marad a külképviselet s a hadsereg, akkor ezek költségei is közösek maradnak. Már most kivel és hogyan fogjuk ezekhez a költségekhez való hozzájárulásunkat megállapítani, ha Ausztriát az uralkodó abszolút hatalommal képviseli? Hisz ekkor a saját uralkodónkkal kerülnénk szembe mint alkudozó fél. A hatvanhetes törvénynek már az az intézkedése is képtelenség, hogy az alkotmányos képviseletek meg nem egyezése esetén az uralkodó dönti el a közös költségek kvótáját; mennyivel nagyobb képtelenség lenne az, ha a saját uralkodónkkal, mint abszolút osztrák császárral kellene alkudoznunk a kvótára nézve.

Ausztria alkotmányának felfüggesztése esetén tehát nemcsak a delegációk intézménye, de a hadügy, külügy, pénzügy közössége sem hajtható végre, mert mindez abszurdumokra vezetne: mit akarnak tehát még fentartani a hatvanhetes törvényből?

Aztán miféle elfogultság és politikai rövidlátás kell ahhoz, hogy az új közjogi berendezésnek csak ideiglenes jellegűt akarnak adni, csak addig, míg az elkövetkezendő új alakulások megengedik a hatvanhetes alaphoz való visszatérést. Hát képzelhető az osztrák viszonyoknak olyan új alakulása, a melyen a régi állapotok visszaállíthatók lennének?

Igaz, hogy manapság Európa közepén nem tartható fenn sokáig abszolút uralom s azért az osztrák birodalmi alkotmányt felváltó abszolútizmus csak ideiglenes és átmeneti jellegű lehet, de mekkora rövidlátás kell ahhoz, hogy valaki azt az egy-

kávéházba vagy étterembe vonulnak s ott férfiak társaságában bódító, részegítő champagne és zeneszó mellett mulatnak. Micsoda pompás dolog lehet így mulatni, önfeledten átadva magát teljesen a pillanat örömeinek!

A bohó kis lány nem tudta, hogy ennek a mulatozásnak, ennek az örökké derűs, zajos életnek nagy ára van: a becsület. S ha gondolt is rá olykor, szerelmében Béla iránt, kit már a szülők is Elza jövődjéről férjének tekintettek, erősnek, végtelenül erősnek érezte magát, úgy érezte, hogy szilárdan ellent tudna állni minden csábításnak. Béla, ki a leány hájlamát ismerte, aggodalommal nézett a jövő felé. Hányszor ítélte el a szülők könnyelműségét, kik ártatlan leányukat elhozták magukkal oda, hol az élet posványának, a szemnek tetszetős, de a lelket utálattal eltöltő lápvirágai lakadnak ki csillogó, de rövid pályafutásra. De én Istenem! Hiszen így tették és teszik legtöbbször, ama bizonyos középosztályhoz tartozó családban. — Természetes dolognak tartják, amely ugyyszólván a »bonton«-hoz tartozik. Hisz csak nem lehet örökké csupán a színházba járni, szükséges egy kis változatosság! A változás meg is történt, olyan változás, a mely Elza szüléit lesújtotta, Bélát azonban nem lepte meg.

Elza egy szép napon elhagyta a szülői házat, jelentkezett egy orfeum direktoránál s két héttel rá már első »csillaga« volt a társaságnak. Béla mikor megtudta szökése után

séges alkotmányt vélje visszaállíthatni valaha Ausztriában, amely éppen természetellenes centralizációja következtében mondta fel a szolgálatot.

Igenis, Ausztria népei meg fogják kapni alkotmányukat az abszolút uralom után, de ez nem lesz többé az az egységes birodalmi alkotmány, amelylyel vissza lehetne térni a hatvanhetes dualizmusra, hanem föderalisztikus államalakulás, amelylyel szemben mi csak úgy fogjuk fentartani önálló állami egyediségünket, ha szilárdan megállunk a perszonál unió talaján, nem ismerünk el velük semmi közösséget, hanem csak a védelem kölcsönösségét biztosítjuk.

A hatvanhetes alapot tehát a viszonyok alakulása kérelhetlenül sodorja a végenyészet felé, hasztalan kapaszkodnak belé a mi bölcs kormányférfiaink, azt esteben meg nem állíthatják többé, legfőleg vele együtt bukhatnak az örvénybe.

Hirek.

Pécs, 1897. október 22.

Hogy ijesztenek rá Arizonában a lakókra?

Az „Arizona Kicker“, ez a mindenütt kísértő, de sehol sem ismert amerikai újság legutóbbi számában a következő szenzációs közleményt hozza:

Interpelláció

Arizona főinspektorához és főprefektusához.

Nro. 1. Van-e tudomása a főinspektor urnak arról, hogy tegnapelőtt reggel deputációba hívták ki Arizona egyik külvárosi utcájába s ott egy háznál véleményét kérték ki arra nézve, hogy a házigazdának kutya kötelessége-e egy beomlani készülő falat megigazitani vagy nem?

Továbbá van-e tudomása a főinspektor urnak arról, hogy ő ekkor az egész házat átvizsgálta és a házigazdának csak azt az utasítást adta, hogy ne engedje, hogy a lakók a virágcserepeket a fal tövében tartsák, mert mikor locsolják a virágokat, a víz leszivárog a falba és annak ártalmára van.

szándékát, térdén állva kérte, hogy ne tegye meg ezt a lépést, mely örvénybe fogja sodorni. De a lány váltig erősítette hogy ő nem életpályául választotta ezt a szereplést, ez csak egy röpké epizód lesz életében. Ő csupán kíváncsi, végtelenül kíváncsi. Meg akarja ismerni, hogy e tarka világ milyen, ha nem csupán távlatból nézi az ember. Megengedte, hogy Béla ott legyen mellette mindenkor és így habár mindjárt első fellépése után az imádóknak egy légiója támadt, még senki sem dicsekedhetett ismeretségével. De a leány nem elégedett meg azzal a tudattal, hogy a színpadról mily varázserőt gyakorol a férfiakra. Mulatni szeretett volna, egyetlen egyszer, úgy istenigazában kitombolni magát. De hát kivel? Bélával talán? Oh az sokkal ábrándosabb természetű, hozzáférközni pedig eddig senkinek sem lehetett.

Egy este azután egy kisebb számú, tisztekből álló társaság egyik dalszóló tagja oly konzekvensen gukkerozta Elzát, kinek erényessége ezalatt már közismeretű lett s annál jobban felcsigázta mindenkinek az érdeklődését, hogy ez észrevette őt. S a hadnagyocska úgy találta, hogy tüzes pillantásait már a látcső dupla lencsége sem fogták fel, mert találkoztak Elzáéival.

Mikor másnap Elza az öltözőbe jött, már ott várta Tély Gida huszárhadnagy levele. Szinte izgatottan bontotta fel, mert sejtette, hogy tőle való. S mit gondolnak, mit

Végül van-e tudomása a főinspektor urnak arról, hogy egy árva szóval sem mondott ennél többet, s ha van:

hogy magyarázza meg mégis, hogy délután már azt álmodta, miszerint a miatt a megbomlott fal miatt az egész nagy bérház összeomlik s mért várta, míg ezt megálmodja; mért nem kért intézkedést már délelőtt s miért hagyta ez intézkedést délutánra?!

Nro 2. Van-e tudomása a főprefektus urnak arról, hogy ő délután 5 órakor olyan végzést hozott, mely szerint a jelzett ház — mint lakhatatlan, mely bármely pillanatban összeomolhatik — azonnal kiürítendő?

Továbbá van-e tudomása a főprefektus urnak arról, hogy ő az este hajló alkonyatkor lóhalálában szalajtatta alantásait e végzés foganatosítására s azok ráparancsoltak minden lakóra, hogy azonnal menjenek ki — akárhová mennek is a hideg októberi esőben és zimanós éjszakában — menjenek ki a házból, mert ha rájuk szakad az éjjel és agyonüti őket, a hatóság nem lesz semmiért se felelős.

Végül van-e tudomása a főprefektus urnak arról, hogy a ház minden lakója — még a fenyegetett lakásrészben is — bentmaradt s bár rettegés közt töltötték át az éjjelt, a ház nem omlott össze felettük s egynek sem lett kutyabaja sem?

S ha van tudomása, mikép magyarázza tehát meg, hogy tegnap kimondták, miszerint az a minden pillanatban összedülhető ház még se dül össze s ha a közép részén levő rozszant falat megtámasztják, az is kibírja a jövő tavaszig?

Továbbá, mi volt hát az oka, hogy tegnapelőtt este az jutott eszébe a főprefektus urnak, hogy abból a házból minden lakó kiköltözzék, még azok is, a kiknek lakásukban egy hajszálnyi repedés sem látható s meg vannak elégedve az ő lakásaikkal, annál is inkább, mert ha egy este rájuk ijeszt a hatóság, hogy összedül a ház az éjszaka, menjenek ki belőle, — hát bizony nem tudnak hova menni éjszakára, ha csak szállodában nem ütnek maguknak ideiglenes lakást.

Mondjuk azonban, hogy a hivatalos ráijesztés folytán azonnal megkezdik a hurcolkodást; butoraikat, melyeket csak nem hagyhatnak bent a házban, hogy az összezúzza őket, ha leomlik, kihordatják s biztos helyre szállítják s ők maguk is idegen lakásban húzzák meg magukat éjszakára: mi lesz aztán, mikor másnap a házigazda jön értük s azt

kért hadnagy uram abban a levélben? Semmi egyebet, mint azt, hogy Elza előadás után az ő társaságában vacsoráljon. A leány határozatlan volt. Féktelen vágya egyre üzte, de azért mégis félt Bélától. Egy pillanatra aggódva gondolt arra, hogy egy idegen férfiú társaságában lesz, egészen egyedül. De nevétséges! Erős leszek gondolta magában. Meg fogja mondani Tély Gidának, hogy eddig s ne tovább. Hisz alapjában véve ez egész ártatlan mulatság lesz, s ha Béla mégis ellenezné, akkor akarata ellenére is elfogadja a meghívást, melynek öntudatos módja még fokozta vágyát.

S Béla eljött, ellenezte, de ez mit sem használt. Tudjuk, hogy mikor a hordár másodszor visszajött, megkapta az üzenetet, mely csak egy egyetlen igen szócskából állott.

Az előadásnak vége. A közönség tódul a kijáratok felé, hogy az élvezet után haza térjen vagy pedig a megkezdett mulatozást folytassa. Egy negyed óra múlva a földszinti kávéház és az étterem telve voltak zajos, jókedvű társaságokkal, s mialatt ezeknek mulatozása egyre hangosabb lett, Béla még mindig Elzát várta a hátulsó kapun. Már majd egy félórája, hogy vár s a leány még mindig nem jött. A szegény fiúnak hogy összeszorult a szíve, ha elképzelte, hogy Elza talán mégis engedett a meghívásnak. De hiszen ez lehetetlen. S ha mégis úgy volna, akkor ez a leány el van veszte menthetetlenül.

mondja, hogy csak menjenek haza, mert nincs semmi baj, de ők nem mernek, sőt költségeiket követelik a házigazdán? Az ugyan meg nem fizeti nekik, mert előre is megmondta, hogy nem lesz semmi baj és kiviszi ő, hogy nem kell kimenni a lakóknak s a roskadozó falat pedig csak meg kell támogatni és minden jó lesz. Ki fizeti hát meg a megijesztett lakók költségeit? Sőt vissza is kell menniök a »közveszélyes« házba, mert hiszen nem mondtak fel fertály elején és fertály közepén ki sem hurcolkodhatnak. S a mi ha most már rájuk zuhan, ki lesz érte a felelős?

Eddig az »Arizona Kikker« közleménye. Mi csak azt csodáljuk, hogy az »Arizona Kikker« mért küldte meg nekünk azt a számát, a melyben ez a furcsa interpelláció foglaltatik?

... Talán csak nem hiszi, hogy *Pécsett is megtörténhetik ilyesmi!*?

—thy.

Napirend 1897. október 23-án.

Naptár: szombat, okt. 23. — Róm. kath.: Kap. János. — Prot.: Kapisztrán. — Görög-kel. (okt. 11.) Fülöp. — Zsidó: S. Bereschith. — Nap két 6 óra 16 perckor; nyugszik 4 óra 40 perckor. — Hold két éjjel 2 óra 56 perckor; nyugszik délután 3 óra 4 perckor. A nap reggel 4 óra 21 perckor a Bökölj-jegybe lép.

Időjárás: hőmérséklet 12 Celsius fok meleg; légnyomás 754. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint hősüljedés, délen és nyugaton csapadék várható.

Színház: »Bőregér«, operette.

— (**A Pécsi Zenekedvelők Egyesülete**) folyó hó 25-én este 8 órakor a Vigadó helyiségében kamarai hangversenyt rendez. Műsor: 1. a) Id. Ábrányi Kornél: Magyar nocturne. b) Gaál Ferenc: Magyar rhapsodia. Zongorán előadja Chinorány Iza urhölgy. 2. Gericke Vilmos: Ősz a Rajnán. Vokál ötös. Előadják: a »Pécsi Műkedvelő Énektársaság« női énekkarának tagjai közül: Karner Adél, Kindl Gizi, Zsolnay Stefi (sopran), Jilly Böske, Kaltnecker Ilona, Razgha Ilona, Ternovszky Margit (alt) urhölgyek; a »Pécsi Dalárda« tagjai közül: Niedermayer

Mikor már belátta, hogy hiába vár, elindult szive marcangoló kinjával, hogy felkeresse Elzát, s ha másképp nem, erővel vigye el magával. De előbb haza ment s magához vett egy fénylő kicsike kis szerszámot. Hátha ennek is dolga akad, ha másra nem, hát arra is jó lesz, hogy az ő szenvedéseinek vessen véget. Legelőször is a kávéházba ment, hátha itt sikerül megtudnia, hogy kivel és hol van Elza. S ezt valóban nem volt nehéz megtudnia. Mint a futótűz, úgy terjedt el, hogy Elza ma végre beleegyezett abba, hogy valakivel »en deux« vacsoráljon, még pedig egy »chambre séparéban«. — Szinte esemény számba ment ez s mindenki csak erről beszélt. Bélának keresztül nyilallott szívében, amit hallott. — Lehetetlen, az ő Elzája egy idegen férfiú társaságában! Felrohant az emeletre, hol a »chambre séparé«-k vannak. A folyosón ödögő pincér sereg, úgy látszik, már elő volt készítve Béla esetleges jövetelére, s így, amint meglátták, elállták utját. — E percben poharak csengése és vidám csengő kacaj hallatszott ki az egyik szobából. — Ez Elza nevetése volt. — Nem bírta magát tovább türtöztetni s oda rohant az ajtóhoz s a pincérsereg nagy rémületére elkezdte kegyetlenül döngötni. — Ki merészel itt alkalmatlankodni? kérde egy döngő férfihang. — Rác Béla vagyok és Elza kisasszonyt keresem. — Kotródjék innen, Elza kisasszony nem megy ki. — Bélának a vér megfagyott ereiben; hát Elza, az ő Elzája nem szól egy szót sem?! Hát benn marad, nem jön ki?! Egyszerre elsötétült körülötte minden, jobb

Károly, Vörös Nándor (tenor I.), Haksch Lajos, Ternovszky Alajos (tenor II.), Egerszeghy Kálmán, Eötvös Gusztáv, Koharits N. János (bass) urak. Betanította és vezeti Hoffer Károly ur, a »Pécsi Dalárda« I. karmestere, a koronás arany érdemkereszt tulajdonosa. 3. Fesca: Második trio, három részben. Előadják: Ternovszky Margit urhölgy (zongora), Wirth János ur (hegedű), Zoller Nándor ur (cello). 4. Fuchs Róbert: Serenade (c-dur) négy részben. Előadja az egyesület vonós zenekara, Lóhr Vilmos egyesületi karmester, a bajor »Verdienst Medaille für Kunst und Wissenschaft« tulajdonosa, vezetése alatt. Nem tagoknak belépő-díj egy korona. Jegyet a terem bejáratánál lehet váltani. Bemenet a Percel-utca felől.

— (**Miniszteri köszönet.**) A földmívelésügyi miniszter elismerő köszönetét fejezte ki a pécsi Takarékpénztár-részvénytársaságnak a pécsi vincellériskola javára tett huszezer koronás alapítványáért.

— (**Rendjelviselési engedélyek.**) A király megengedte, hogy *Eckensberger* György alezredes, a pécsi 8-ik honvédhuszárezred parancsnoka, a porosz királyi II-ik osztályú honrendjelet és várbogyai *Bogyay* Vince, csendőrszázados, a pécsi csendőrszárny parancsnoka, a III-ad osztályú porosz királyi honrendjelet elfogadhassák és viselhessék.

— (**Névmagyarosítás.**) A belügyminiszter megengedte, hogy *Ascher* Adolf, pécsi lakos, vezetéknevét Árvaira magyarosítsa.

— (**Kinevezés.**) *Kovácsy* György, pécsváradi segédjegyző, a pécsváradi kir. járásbíróshoz végrehajtóvá neveztetett ki.

— (**Eljegyzés.**) *Brenner* Kálmán eljegyezte *Kocsák* Margitot, *Kocsák* József, pécsi pénzügyigazgatósági végrehajtó leányát.

— (**Kitüntetett agancsok.**) Budapesten a felsőbb tizezer köréből minden évben rendeznek agancskiállítást. Természetesen, itt olyan agancsok értendők, melyeket

keze beletévedt oldalzsebébe s ott megtalálta a megváltót. Kivette a kis szerszámot s egy szó, egy hang nélkül föbelötte magát.

A pincérsereg rémülten futott össze a lövés hallatára, a kávéházból, a vendéglőből is elősietett mindenki és a hallatlan dolgot mindenféleképpen kommentálták. — Azután előjött az orvos, megnézte megtapogatta szívét, s csak annyit mondott: »vége van«. Jönnek a mentők, elviszik az öngyilkost.

Odabenn a leány halotthalványan ül. — Emésztő bánat fogta el egyszerre, s oly végtelen, végtelen ürt látott maga előtt. — Hadnagy uram egy szót sem szólt, csak idegesen pödörgette bajuszát; mikor aztán elcsendesült minden, behívta a pincért, fizetett s azt mondja Elzának: »Menjünk.« Ez maga se tudta, hogy mit tesz, és szótlánul engedelmeskedett. — A hadnagy karjába fűzte a halovány reszkető leány karját s mentek le a kapuhoz, hol már várakozott rájuk Telfy Gida kocsija.

Besegítette a leányt a kocsiba, s a kocsinak pedig oda szólt: — Hajts a lakásomra...

Másnap tele voltak az ujságok a mulatóban történt drámáról, melynek persze nem a szegény fiú, hanem Elza lett a hősnője.

A direktor ur pedig vigan dörzsölgette kezeit, mikor este az orpheum színültig megtelt s mindenki feszülten várta Elza felléptét. Jó kis reklám volt ez az egyetlen lövés. A kulisszák mögül, az öltözőkben pedig irigy mosolylyal mondogatták egymásnak a leányok:

»Hja, Elzának a szerencséje meg van alapítva.« **S. Szirmai Zsigmond.**

nem viselnek, hanem löttek annak idején az erdők vadállományában. A kiállításon az első díjat nyerte *Festetich* Tasziló gróf 22 águ angancsosa, melyet egy orvvadász lőtt a somogy megyei Berzencén s mely 9.90 klgram súlyu; s díjat nyert még a többek közt *Draskovich* Iván grófnak egy 14 águ agancsosa is, mely a bar.-selyei erdőkben elejtett őzbak homlokát diszította valamikor.

— (**A Pécsi Athletikai Club.**) folyó hó 24-én délután 3 órakor tartja a club helyiségében (torna-csarnok) évi rendes közgyűlését. Targysorozat: 1. Évi jelentés. 2. Zárószámadás megvizsgálására 3 tagú bizottság kiküldése. 3. Pénztárnoknak a felmentés megadása. 4. Jövő évi költségvetés megállapítása. 5. Régi tisztikar leköszönése. 6. Új tisztikar megválasztása. 7. Be nem hajtható követelések leírása. 8. Indítványok. Este 8 órakor a »Nemzeti Casinó« éttermében társas összejövetel.

— (**Pótvásár.**) Mivel a rossz idő az október hó 4-ére és 5-ére kitűzött szentmihálynapi országos vásárunkat szétverte, helyette pótvásárt kérelmeztek a kereskedelmi miniszternél. A miniszter ennek következtében pótvásárt engedélyezett, mely folyó hó 27-én 28-án, tehát a jövő hét szerda és csütörtöki napjain fog megtartatni a szigetikülvárosi vásártéren.

— (**Hamis ötös.**) Ha a szinpadon — lakomák alkalmával — kasirozott csirkét meg libacombot találunk fel: mért ne lehetne kasirozott pénzt is teremteni? Ezt gondolta magában *Tóth* Lajos tamási illetőségű csavargó és az utolsó öt forintosáról lemásolt indigó papir segélyével egy hamis ötöst, melyet aztán fel akart váltatni. Csakhogy rájöttek a turpisságára és letartóztatták s most a börtönben elmélkedhetik, hogy a mi szabad a szinpadon, mért nem szabad az a közönséges életben is?!

— (**Leégett ház.**) Hőgyészen tűz volt a napokban. *Pintér* Ignác ottani lakosnak a háza gyuladt ki és lett a tűz martalékvá. A kár vagy 300 forintot tesz ki s a leégett ház nem is volt biztosítva. A vizsgálatot megindították annak kiderítése végett, hogy a tűznek mi volt az oka, azonban nem tudták megállapítani s így a tűz keletkezési oka ismeretlen maradt.

— (**Egy körözött egyén elfogatása.**) *Jungblut* János még 1895. év nyarán lopást követett el s a büntetés elől megugrott. Ekkor elrendelték hivatalosan a körözését, a tolvaj csavargó azonban két esztendőn keresztül ki tudta kerülni az elfogatást. Csavarogva járt-kelt mindenfelé; majd itt, majd ott huzódott meg s a hol már megunt a tartózkodást, vagy nem látta biztonságban magát, szedte vette sátorfáját és odább állott. Így jutott Felső-Ireghre, a hol azonban már nem tudta kikerülni a csendőrség éberségét s egy szép napon csak arra ébredt, hogy fel van fedezve a multja és oda a szabadsága. Természetesen, mikor elébe tartották, hogy lopott és két év óta körözik, beismerte a tettét. Most a szegzárdi törvényszék börtönében várja büntetését.

— (**Szikrából lesz a tűz.**) Szomoruan bizonyult be ez a mondás *Lannu* Mór, külfürgedi lakosnak, a Potal-pusztán levő birtokán, a hol most végzik a cséplést. Cséplés

közben hogy s hogy sem, elég az hozzá, ki-pattant egy szikra a cséplőgép kürtjéből és ráesett a közeli kazalra. Nem vette észre senki; csak akkor, mikor már kiűtött a tűz és a kazal lángban állott. Nosza siettek volna a tüzet oltani, de a megrémült cselédség tehetetlen volt a tüzzel szemben, mely rohamos gyorsasággal hatolt át a házra és végül magára a cséplőgépre is. Semmit sem lehetett megmenteni; minden odaégett s csaknem 3000 forint kára lett egy rövid óra alatt a tulajdonosnak. A vizsgálatot a tűz keletkezési okának kipuhatólása végett megtartották, de nem lehetett gondatlanságot megállapítani, mert a tűz csakis véletlen szerencsétlenség folytán keletkezhetett.

— **(Lopás egy vasuti állomáson.)** A hidegkuti vasuti állomáson a napokban lopást követtek el. Az állomáson ott volt 2 zsák buza, mintegy 15 forint értékben, melyet aztán egy alkalmas pillanatban valami vakmerő tolvaj elemelt. A szerencse is kedvezett a jómadárnak, mert az állomási személyzet közül ki sem vette észre s így elinalhatott zsákmányával, hogy hová, azt csak ő maga tudja.

— **(Gombamérgezés.)** Molnár János, Radnics-utcai lakos családja kintjárt faluhelyen s onnan egy kosár gombát hozott. A gombát ma délben megették s délután az egész család beteg lett. Az orvosi segítség után — alaposan kipurgáltatván a gyomruk — mindnyájan elkerülték a veszélyt; csak egy kis leányt kellett beszállítani a kórházba. Az is felépül azonban pár nap alatt.

— **(Aljas boszu.)** Domsits László högyészi lakosnak a magtárjában majdnem tűz támadt a napokban. A tetőn egy égő kanócot láttak, melyet ha észre nem vesznek és nyomban el nem oltanak, a magtár lángba borul és odaég a benne levő nagymennyiségű gabonakészlet is. Hogy az égő kanóc mikép került a magtár tetejére, még nem tudják; annyit sejtene csak, hogy a tulajdonoson valami haragosa ilyen aljas módon akart boszút állani. Hogy ki volt az aljas boszút álló egyén, most annak kiderítése végett nagy erélyvel folytatják a nyomozást.

— **(Meggyilkolt köszörüs.)** Lapunk volt az első, mely megírta, hogy Nagy-Szokoly községben Kari János pincéjében egy meggyilkolt ember hullájára találtak. A meggyilkolt ember egy süketnéma köszörüs volt, ki — mint a vizsgálóbíró megállapította — Pécsen is járt ezelőtt négy évvel. Ma a tamásii járásbírósa ez iránt megkeresté a pécsi rendőrséget s ott Reeh György rendőrkapitány az előző iratokból megállapította, hogy egy siketnéma köszörüs ezelőtt négy évvel járt Pécsen s mert vagy 750 frt készpénzt találtak nála, kérdőre is vonták e miatt. Most a személyleírását megküldik a tamásii vizsgálóbírónak s nagyon meglehet, hogy az áldozatra rá fog illeni. A nevét különben itt sem tudják, mert nem lehetett róla megállapítani, hogy hogy hívják és hová való. Úgy járt városról-városra s összes vagyonát magánál hordta egy derekára kötött börtáskában s épen ez okozta vesztét is. A pénzéért megölték.

— **(Oroszlánok mint kibicek.)** Kocka Antal buzatéri állatseregletében tegnap este játszották el az előre hirdetett kalabriász-

pártit Salamon Béla pincér, Kontny Rezső órásságát és Antonelli állatszelist. A szenzációs mutatvány bizony nagyobb közönséget is megérdemelt volna, de hát hiába, rossz idő jár már így október második felében a menazsériákra, ha még oly sok látnivaló is van azokban, mint a Kocka Antaléban. Hanem az a közönség, amely nyolc órára összegyűlt, igazán lélekzetét visszafojtva nézte végig a veszélyes kalabriász-pártit, amely annál érdekesebb volt, mert olyan kibicei voltak, kikre a játékosok nem kiálthatták rájuk: »kibic, fogja be a száját!« Mert bizony a játék kibicei — mivel ember nem vállalkozott erre az izgató időtöltésre — maguk az oroszlanok voltak, amelyek haragosan ordítottak egyet-egyét, ha valamelyik játékos elhibázott valamit. Siettek is a játszmat minél hamarabb kijátszani s mikor vége volt, megkönnyebbülten lélekzettek fel és igyekeztek kifelé a barátságatlan kibicek közül, nehogy azoknak támadjon kedvük — játszani velük.

— **(Meggzúnt állatjárvány.)** Megyénk Somogy és Pécsvarad községének sertésállományában uralkodott sertésvész meggzúnt, így tehát eme községek alispáni rendelettel feloldatták a zárlat alól.

— **(Halálozás.)** Pozsgay József pécsi volt csizmadiamester, Pozsgay József kanonok édes atyja, tegnap (csütörtökön) este 8 órakor, rövid pár napi szenvedés után, 78 éves korában meghalt. Temetése szombaton délután 2 órakor lesz az Ágostontéri halottas házból.

— **(Potya mulatság.)** Furesa feljelentés került ma reggel a rendőrfőkapitány asztalára. A feljelentésben szó van valakiről, a ki nem tartozik ugyan azok közé, kik a pálinkás butikokban isznak meg egy-egy pohár pálinkát hitelre, de azért ő is — hitelre mulat. Tegnap este már másodszer cselekedte meg egy vendéglőben, hogy összeszedve három-négy cimborát, velük letelepedett egy asztalhoz és csapott olyan mulatságot, a melyben még a padló is megrészegedett. Hanem mikor a fizetésre került a sor, hetykén vágta oda: »Nincs pénzem!« s elment, még csak valami biztosítékot se hagyva a hoppon maradt vendéglős kezében. Ez azonban most a rendőrséghez fordult s majd ott megmagyarázzák a potya mulatságot kedvelő urnak, hogy ha valaki mulat, úgy fizetnie is kell, ha csak csaló színben nem akar feltűnni.

— **(A főszolgabíró tolvaja.)** Szewald Mór, tamásii főszolgabíró házában — mint azt annak idején meg is irtuk — lopást követett valami jómadár. Észrevétlenül behatolt az udvarra; onnan egy nyitvalevő szobába s ott mograkodott egy csomó finom ruhával s aztán odább állt velök. A csendőrség a nyomozást a tolvaj után megindítván, csakhamar elfogta azt Punci Lajos, tótkéri illetőségű kóbor cigány személyében, kinél a lopott tárgyak egyrészt még meg is találtak. A főszolgabíró tolvaja most a tamásii járásbírósa börtönében ül.

— **(Letartóztatott szédelgő.)** Szegzárdon, mint levelezőnk jelenti, nagy feltűnést keltett egy elegánsan öltözött uriember letartóztatása, a ki magát Bánffy József bankigazgatónak adta ki és a városban meglátogatta a jobbmódu polgárokat, felhíván őket, hogy adjanak neki előleget sorsjegyekre. Azt állí-

totta, hogy ő összeköttetéseinél fogva kijárja a főnyereményt s különben is azt akarja, hogy ne az urak, hanem a nép legyen boldog ezzel. Voltak néhányan, a kik hittek neki és 15 frt előleget adtak sorsjegyekre, de akadtak olyanok is, a kik kiutasították őt házukból és feljelentést tettek ellene. Ekkor Várady János csendőrmester a Szegzárd-szállóban igazolásra hívta fel a csalót, a ki bő költekezéseivel már különben is magára vonta a figyelmet. A városházán azután az ál Bánffy, a kinek tulajdonképpen Bán József a neve, előadta, hogy ő Beifeld budapesti bankházának ügynöke; tagadta a csalásokat, dacára annak, hogy a megcsaltak szemébe mondták, mily fondorlattal vezette félre őket. Megmotozásakor találtak nála 34 sorsjegyszelvényt, régi osztály-sorsjegyet, 37 frt készpénzt és több feladóvevényt, mely szerint egy Kucsera nevű nőnek küldözgetett pénzt Budapestre. Volt ezenkívül nála több levél is, melyekből kitűnt, hogy már máshol is követett el hasonló módon csalásokat. A szegzárdi csendőrség azután Budapestre sürgönyözött a kapitánysághoz, a honnan az a válasz érkezett, hogy Bán József meggzúnt Beifeld József bankháztulajdonostól és már ott is többen tettek ellene csalás miatt feljelentést. Ennek alapján a szédelgőt letartóztatták és a szegzárdi kir. ügyészségnek adták át.

Avult pénzeket érmekeket, régi tallérokat és ezüst huszasokat, mint mindennemű régiséget készpénz mellett a legmagasabb árban avagy cserében, más tárgyak ellen vált be SCHÖNWALD IMRE ékszerész Pécsen Király-utca (Hattyu-épület.)

Művészet, irodalom.

○ **Kék asszony.** Tegnap este harmadszor került színre a „Kék asszony“ tátongó páholyok és üres padsorok előtt. A szereplők ez alkalommal is kitétek magukért és a »Milli-milli gyertya« kuplét megismételtette a közönség. Hanem egyes szereplőknek rossz memoriája lévén, jó volna az illetőknek a szerepüket átolvasni, mert nincs kellemetlenebb a hallgatóságra, még operettben is, mint a döcögő beszéd, meg a be nem végzett mondat, a mit ez alkalommal többször tapasztalt a közönség. (T.)

○ **Az Olcsó Könyvtár új sorozata.** A Franklin-Társulat ez érdekes vállalata mindinkább kezd oda tökéletesedni, hogy a magyar Reclamnak nevezzük. Legújabb füzeteit oly olcsón terjeszti, hogy méltán rászolgál a minél szélesebb körben való terjesztésre. Új sorozatában a következő könyvek jelentek meg: Ebelot regénye Cazaux András (341—42. sz.) egyike ama könyveknek, melyeket nemcsak rendkívüli érdekesítő voltukért olvasnak, hanem tanulmányos irányukért is. Hugo Viktor Borgia Lucrétiaja (343—44. sz.) a nagy francia költő legértékesebb színvonalú alkotása. Tennyson gyönyörű Költői beszédeivel (345—46. sz.) Csukási József kötött egy színes bokrétára való. Goldoninak, az olaszok legnépszerűbb vigjátékírójának egy kedves darabját, A hazugot fordította le Radó Antal (347—49. sz.), Delpit regénye. Odette házassága (350—52.) egyike az olvasottabb francia könyveknek, melyet finom lélektani rajza avat értékessé. Taylor pompás vigjátékát: Barátságból (343. sz.) Csiki Gergely ültette át. Sok gyönyörűséget fog találni a művelt olvasó Feuchtersleben könyvében: A lélek

életrendjében, mely a tudós alaposágával, de a belletrista szellemességével deríti föl a lelki élet nyilvánulásait. Augier kitűnő vigjátéka Poirier ur veje (357—58) és Gozlan szép novellája Három ara egy koronára (359.) a következő számai a tartalmas sorozatnak, melyet a finn Suonio poetikus könyve A hold regéi zár be. Ha még megemlítjük, hogy egy-egy száma 10 kr., eléggé ajánltuk a Gyulai Pál gondosan szerkesztette kitűnő vállalatát.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Törvényszék.

§ **Kiállítási szédelgők vád alatt.** Ismeretes nemcsak a pécsi, de az egész ország iparossága és kereskedő közönsége előtt az a nagy sorozata a visszaéléseknek, melyekkel két raffinált szédelgő becsapta a jóhiszeműeket. Lapunk volt a legelső, amelyik leleplezte ezt a két finom gavallért, akik végre, dacára körmönfont mesterkedéseiknek és huza-vonáiknak, az igazságszolgáltatás elibe kerültek. A pécsi kir. törvényszék október 18-iki ülésében hozta meg ellenükben a vádhatározatot, a melyet helyénvalónak látunk e helyütt egész terjedelmében közölni, amint következik:

7542/Btő 1897. szám. Ő felsége a király nevében! A pécsi kir. törvényszék mint büntető bíróság a mai napon tartott ülésében **csalás büntetvével terhelt Herczeg Sándor és Mautner Izidor** elleni bűnügyben a befejezett bünvádi vizsgálat alapján a kir. ügyésznek 1897. évi június hó 1. napján 7630/1896. sz. a. kelt indítványa folytán következő határozatot hozott:

A kir. törvényszék 1.) Herczeg Sándor somogysámsoni születésű 45 éves izraelita vallású nős, ir, olvas, foglalkozására nézve ügynök, vagyona van, büntetve volt becsületsértés miatt, budapesti lakos,

2.) Mautner Izidor m.-széki szül. 28 éves, izraelita, nős, ügynök, vagyontalan, ir, olvas, büntetlen előéletű, budapesti lakos terhelteket a Benczenleitner József és Winter Károly pécsi lakosok kárára elkövetett, a btk. 379. §-ába ütköző, a 380. §-a szerint minősülő két rendbeli **csalás büntette miatt vád alá helyezi**

Minek folytán ezen bűnügyben a megtartandó végtárgyalásra a jelen végzés jogerőre emelkedése után határnapot fog kitűzni s arra vádlottakat elővezetés, károsokat, úgy Novák Imre, Csukás Zoltán, Schönwald Imre, Ganter Ferenc, Höfler Nep. János, Ruepprecht István, Jankovits Hugó és Pollák Soma pécsi lakos tanukat a törvényes következmények terhe mellett megidéztetni rendeli.

Miről a kir. ügyész, úgy a káros feleket, végül a vádlottakat azzal, hogy jogukban áll védő ügyvédet választani, ezt 8 nap alatt a kir. törvényszéknek bejelenteni vagy a tárgyalásra magukkal hozni, jelen határozat kézbesítésével értesíti.

Ellenben vádlottak ellen a Schönwald Imre, Höfler N. János, Ruepprecht István, Jankovits Hugó és Pollák Soma pécsi lakosok kárára elkövetett csalás büntette miatt a további büntető eljárást megszünteti.

Indokok:

Herczeg Sándor és Mautner Izidor vádlottak az 1894. évben és az 1895. év tavaszán megjelentek Pécsen, hol az előkelőbb kereskedőkkel és iparosokkal érintkezésbe léptek az iránt, hogy az 1895. évi júliusban rendezendő berlini művészeti és ipari nemzetközi, illetőleg az 1894. évben rendezett lyoni kiállításokon vegyenek részt, készítményeiket állítsák ki és

egyben annak előadásával, hogy ők kizárólag fel vannak hatalmazva arra, hogy a kiállított cikkekért a legmagasabb kiállítási kitüntetést kieszközöljék bizonyos díjért: rávették Benczenleitner József cipészt 138 frt, Winter Károly szabót 192 frt, Höfler Nep. János bőrgyárost 150 frt, Ruepprecht István gépgyárost 162 frt, Jankovits Hugó borkereskedőt és szappangyárost 172 frt, Pollák Soma kereskedőt 150 frt fizetése ellenében arra, hogy a két előbbi káros a berlini, a négy utóbbi pedig a lyoni kiállításokon részt vegyenek.

Vádlottak a kialakított közvetítési díjnak részben előre, részben utólag történt lefizetése után nevezett károsoknak kiállítási diplomákat, érmeket és kitüntetési keresztet adtak át a kiállítások befejezése után.

Később károsoknak tudomására jutott az, hogy az a lyoni és berlini kiállítás teljesen magánjellegű és a jóhiszemű iparosok megtévesztésére alakult *kontinentális szédelgő társaság kiállítása volt*, melynek *nemcsak a kitüntetései, hanem a kitüntetési érmei és jelvényei is értéktelenek.*

Károsok panaszaikban azt adták elő, hogy vádlottak azt állították, mikép mind a két kiállítás hatósági, sőt a lyonira vonatkozólag Höfler N. János panaszossal ennek állítása szerint azt hitették el, hogy ez az a kiállítás, melynek megnyitásánál Carnot volt francia köztársasági elnök ellen a merénylet követetett el.

Vádlottak beismerték azt, hogy károsokkal abban egyeztek meg, hogy *részökre a már elősorolt összegekért a kitüntetéseket megszerzik, de azt állították, hogy ők a károsoknak tudomására hozták, mikép a kiállítások magánjellegűek s károsok ezt előre tudva egyeztek bele az azokon való részvételre.*

Vádlottak ezen védekezését azonban a károsok azon állításán kívül, hogy közöttük

E pillanatban a szomszéd szoba ajtaja hinyilt, s a küszöbön állt a három idős hölgy. Tudta, hogy a pápaszemükön keresztül most őt figyelik.

— Isten veled kis feleségem — mondta oly hangosan, hogy azok is meghallották — most el kell távoznom, de holnap megint eljövök.

És mielőtt Madge sejtette volna, mi történik vele, már ott égett a rózsás ajkain a csók, s Dalrymple eltűnt a szobából.

A három hölgy gyorsan közeledett a szobához, amelyben Madge nyugodott.

— Nagyon örvendünk, hogy ma sokkal jobban érzi magát — mondták egyszerre mind a hárman. A férje ön miatt kedvesem valósággal kétségbe esett.

Rendkívül csodálkoztak, hogy a párnákon nyugvó halovány arc erre vérvörös lett és utána újra elhalványodott, a szemeiben pedig könyek csillogtak.

— Éppen mondtam a testvéreimnek — folytatta az előbbi — hogy tulajdonképpen ön sokkal fiatalabb, semhogy már férjes asszony lehetne, hiszen ön még egészen gyermek. Hány éves ön kedvesem? Ugy-e nem több, mint tizenhat?

— Csak néhány hónappal — felelte Madge.

— És mennyi ideje van már férjénél? — kérdezte a másik vénlány.

Madge hangosan felzokogott, mikor eszébe jutott, hogy éppen most egy hete állt Duncan mellett az ódon, homályos kápolnában, összefont karokkal, s olyan szeretetteljesen nézett a szemeibe, míg az öreg lelkiatya a szer-tartást végezve az egész életre összeadta őket.

Ha majd megint erős és egészséges lesz, mehet oda, ahová akar, bárha előre is nyíltan megmondhatom, hogy ez a helyzet számomra éppenséggel nem lesz kellemetlen. Szivesen kész volnék örökké itt maradni — ön mellett.

— Uram! — kiáltotta Madge elvörösödve, míg szemei villámokat szórtak — sértegetni akar ön engem?

— Semmi esetre — sietett válaszolni Dalrymple Vincent. Sokkal inkább tisztelem és becsülöm önt. Én az életemet kockáztattam, hogy az önét megmenthessem, a becsületét pedig a saját nevemmel fűdözöm. Igazán mondhatom, hogy többet még akkor sem tehettem volna önért, ha valósággal a férje volnék.

Madge a kezeivel takarta el az arcát.

— Nagyon köszönöm, hogy megmentett — felelte a leány — de most kérem, legyen olyan jó és hagyjon magamra.

Bárha feslett előéletű és nyomorult ember volt Dalrymple Vincent, a kis Madge ártatlan szépsége mégis megindította. E pillanattól kezdve már szerette is, vad, emésztő, szenvedélyes szerelemmel, s megesküdött, hogy magáévá fogja tenni.

Még gyermekkoruk óta folyton vetélytársak voltak Duncan és Vincent. A felsőbb iskolákban Duncan az első diák volt, míg Vincent a legutolsók közé tartozott. Stanton Léna a gazdag örököső Duncant többre becsülte nálánál. A fiatal lányok előtt mindig a csinos, kedves és szerencsés Duncan mögött kellett lennie.

Csupa véletlenségből a kerti ünnepély alkalmából tanuja volt azon jelenetnek, mikor Duncan és Madge a szökőkutnál találkoztak, s látta, mily gyöngéden karolták

szó sem volt a kiállítások magánjellegéről, teljesen megcáfolják a következő körülmények és adatok:

A 7 n. sz. a. csatolt polgári per irataihoz mellékelt követségi, konzulátusi, polgármesteri, valamint végrehajtói értesítés szerint a lyoni kiállítás teljesen magánjellegű volt, melyet Brunel nevű francia állampolgár szervezett s mely a párisi osztrák-magyar nagykövetség 1895. szeptember 30-án kelt értesítése szerint Brunet által közvetlenül az ugyanazon évben véget ért lyoni »Exposition Universelle« után nyílt meg, mely a jóhiszemű kereskedők és iparosok előtt ugyanazon kiállításnak tüntettetett fel;

az ugyanazon periratokhoz csatolt »Catalogue Palmares« tanúsága szerint ezen az »Exposition D'alimentation de 1894« cím alatt tartott kiállítás, melynek magánjellege sehol kitüntetve nincsen, címlapjain »Republique Française« feliratot viseli.

A Herczeg Sándor vádlott által bemutatott prospektus és katalógus szerint az 1895-iki »Berliner Ausstellung internationaler Kunst und Industrie-Erzeugnisse« címen tartott kiállítás magánjellege szintén nincsen kitüntetve, sőt oly irányúnak van feltüntetve, mintha az közhatalóságilag tartatott volna meg, amit igazol az is, hogy a »Katalog«-on Berlin városának címere rajta van.

De legnagyobb cáfolata vádlottak védekezésének az, hogy a m. kir. kereskedelmi miniszterium a f. évben a lapokban közzétett rendeletében az összes hazai kereskedelmi és iparkamarákat értesítette vádlottak azon üzemeiről, hogy hasonló kiállításokra azok hatósági jellegét színelve, az iparosokat és kereskedőket rendszeresen csábítják.

Minthogy mindezekből az tűnik ki, hogy terheltek tisztán magánjellegű, nem az ipar, kereskedelem előmozdítására, hanem az ily

módon könnyen félrevezethető iparos és kereskedő osztály kizsákmányolására alakult társaság kiállításában részvételre azon ravasz fondorlattal és tévutra vezetéssel, hogy ezen kiállítások hatóságiak, a károsokat reábírták s tőlük értéktelen kitüntetésekért és oklevelekért saját vagyoni hasznukra és előnyükre tetemes összegeket vettek fel:

Mindezek alapján a kir. törvényszék terhelteket a bebizonyíthatónak lenni látszó két rendbeli csalás büntette miatt vád alá helyezte.

Terhelve voltak vádlottak azzal is, hogy Schönwald Imre pécsi ékszerészt hasonló módon a lyoni kiállításban való részvételre 200 frt díj kikötésével rábírták.

Minthogy ez a káros terheltek ellen vádat nem emelt, ennél fogva ezen eset miatt ellenük a B. T. K. 112. és 390. § ai alapján a további eljárást megszüntetni kellett.

Höfler N. János, Ruepprecht István, Jankovits Hugó és Pollák Soma károsok szintén magánvádat emeltek terheltek ellen az 1894. évi lyoni kiállításban való részvételük folytán történt megcsalásuk miatt.

Minthogy azonban ezek a károsok beismerték, hogy megcsalásukról már 1895. évi július havában értesültek a lapokból, a magánvádat azonban csak tanuként történt kihallgatásuk alkalmával, okt. 26-án terjesztették elő, tehát a törvényben meghatározott 3 hó eltelté után:

Mindezeknél fogva a kir. törvényszék terheltek ellen ezen 4 rendbeli csalás miatt a vád elévülése folytán a Btk. 112. és 390. §-ai alapján a további eljárást szintén megszüntette.

§ A képviselőválasztás utójátéka. Érdekes és humoros részletekben bővelkedő végtárgyalás volt ma a pécsi kir. törvényszéknél. Az eset, mely a végtárgyalás alapját képezte,

a tavalyi képviselőválasztás napja előtti éjszakan történt. A vádlott Hlobik József, helybeli drótostót volt, a ki már tizenöt éve lakik Pécsen s legújabbban a családját is lehozta Árvamegyéből s itt rakott fészket nekik. Drótostótnak azonban csak a profán ajak nevezi őt, akár csak az ószereseket handléknak; ő maga *sodronyosnak* nevezi magát és büszkén vallja mesterségeül a »sodronyozási ipar«-t. Nem csoda hát, ha ilyen nagyralátó ember léttére az Aidinger-párthoz csatlakozott s a képviselőválasztás előtti éjjel sorra járta a korcsmákat. Nem maga azonban, hanem egy tizenöt éves kollegáját, *Gondek* Gergelyt is maga mellé véve, így mulatott mindenütt és éltette Aidinger Jánost. Az Ágoston-téri kocsmában vagy négyszer is megfordult s bár ott egypár pofont is kapott a korteskedésért, mégis visszament éjjel után is. Hanem ugy két óra felé kivezették a korcsmából s megmutatták neki a Puturluk felé vivő utat, hogy menjen haza. Ő azonban nem ment, hanem a kis *Gondek* Gergelylyel együtt befelé fordult a városba s már a lyceum-utcán járt, mikor annak végén találkozott *Pauer* Lajos kereskedőseggel. *Pauer* az ellenjelöltet éltetve jött egy csomó fiatalemberrel, a mire a derék »sodronyos« hatalmas abcuggal felelt. De *Pauer* se hagyta magát, megabcugolta a drótostót Aidingerrel együtt, mire az rárohant és egy késsel mellbe szurta. A mai végtárgyaláson a panaszos nem jelent meg, hanem Budapestről levélben küldte be a vallomását. A koronatanu a kis *Gondek* Gergely lett volna,

át egymást, mikor a pompás keringő fölhangzott. És ő éppen oly jól ismerte Duncant, mint saját magát s tudta, hogy a szíve igaz szerelemre gyuladt *Madge* iránt.

— Pompás boszu lenne — mormogta akkor *Dalrymple* *Vincent* magában — ha el tudnám tántorítani tőle.

Akkor csak ez gonosz gondolat volt a boszura, — most azonban az ébredő szerelem édes érzései támadtak föl szívében. Igen, a kis *Madgét* éppen érte magáért szerette meg.

Mosolygott, mikor azokra a szavakra gondolt, melyeket *Stanton* *Léna* intézett hozzá a kerti mulatság lezajlása után:

— Édes a boszu *Vincent* — mondta — ha a szerelem keserű gyűlöletté változott. Legyen segítségemre abban, hogy *Duncan* büszkeségét oly mélyen megalázhassam, mint amilyen mélyen megalázta ő az enyémet. Ezért pedig jutalmul legyen az öné a kezem. Atyám már öreg, sokáig már nem húzhatja, — s ha meghal, ön lesz a *Stanton*-birtok ura.

Mikor aztán hazafelé ment a széles uton, tekintetével mérlegelte a pompás, nagy kiterjedésű birtokot. Ugy találta akkor, hogy ennek a megnyerése megérdemelné azt a csekély árat.

De most mikor ott állt és némán nézett a kis *Madge* arcára, még husz olyan birtokért sem adta volna, ha a kis *Madgét* a feleségévé tehetné volna.

Jó volt még *Madgének*, hogy *Dalrymple* nem is sejtette, mily nagy válaszfalak emelkedtek közük és nem tudta, hogy a *Madge* romantikára hajló szívéből a szerelem gondolata is kizárva az ő számára.

— Kérem távozzék — kérte *Madge* megint. Hagyjon magamra, hogy fölkelhessek.

— Legyen tehát meg a kívánsága — mondta *Dalrymple* a kis kacsókat megragadva s az ajkaihoz emelve — de tanácslom, hogy ne feledje el azt, amit mondtam itt. A házbéliek előtt ön az én feleségem.

— De miért? — kérdezte *Madge* habozva. Megbocsájtanak nekem, ha mindent elmondok, amint történt.

— Nem tudja, milyenek ezek az asszonyok — folytatta a férfi. Azonnal kiszolgáltatnák az üldözőinek. Nemcsak a saját, hanem *Meadows* *Georg* fejére isszégient hoznának. Én jól ismerem őt s tudom, hogy ezt sohasem bocsájtaná meg önnek. Másrészt pedig, ha teljesen fölépül, eltávozhatik innen. Egyszerűen csak azt kell mondania, hogy a férjéhez megy. Senki sem fogja megpróbálni, hogy visszatartsa. Mehet, ahová akar. Csak néhány szavába kerül az egész. Gondolja meg jól, hogy vannak esetek, mikor a szükségbeli hazugságok kikerülhetetlenek, hogy nagyobb bajt megakadályozhassanak. Most pedig ez az eset áll fenn.

Madge nem tudta megcáfolni ezt a különös következtetést és rá hagyta magát beszélni, bárha ő maga egészen mást gondolt. Végtelen honvágy fogta el a szegény teremtést. Szeretett volna már visszatérni *Daleville*-be, *Duncan*hoz. De a karjaiba zárja-e, ha a becsületén a legcsekélyebb folt esik?

Vissza akart térni, hogy a lábai elé borulva mesélje el, miért hagyta el *madame* *Christine* nevelő intézetét. Mindent elmondott volna neki, ami azután következett, s hozzásimulva kérdezte volna, hogy helyesen cselekedett-e?

a ki azonban sehogysem akart semmire sem emlékezni s csak azt tudta, hogy részegek valának, mint a csap s mégis el tudtak szaladni mindaketten, mikor a vádlott a panaszost megszurta. Érdekesebb már a gyerekre nézve az, hogy Kaposvárról, a hol lakik s honnan megidéztek, az utat hol gyalog, hol vonaton tette meg, csak, hogy spóroljon az államnak, hanem a bíróság méltányosságból mégis megállapította számára az ütiköltséget. A végtárgyaláson különben a vádlott bűnössége beigazolást nyert s elítélték a derék kortes férfit két heti fogházra és 5 frt pénzbüntetésre. A vádlottat *Parragh* Antal dr. ügyvéd védte, de az — úgy látszik — mártirja akar lenni az Aidinger-kultusznak, mert nem felebbezte meg az ítéletet.

§ **Makacs vádlott.** Mára volt kitűzve a pécsi kir. törvényszék előtt *Bálint* István, hírcsi lakosnak, hamis tanulás miatti bűnpörének végtárgyalása. A végtárgyaláson megjelentek a tanúk és a panaszos, csak a vádlott maradt el, a ki — a panaszos állítása szerint — azt jelentette ki pár nap előtt, hogy ő azért sem jelenik meg a végtárgyaláson. A makacs vádlottat most csendőrök által fogják egy új végtárgyalásra elővezettetni, mert a mait meg nem jelenése miatt el kellett halasztani.

§ **Furfangos tolvaj.** *Kishagyó* Józsefnek, egy szegény töltősi embernek, folyó évi augusztus 23-án a kamrájába ismeretlen egyének az ablak betörése után bemásztak s aztán az ajtót belülről felfeszítvén, ellopták összes vagyonát, mintegy nyolc mérő buzát. A szegény ember időközben meg is halt s a nyomozás *Balázs* (Egedi) Antalt találta bűnösnek a lopás elkövetésében, a ki a tettet be is ismerte, de *Barkóci* József, *Egedi* József és *Lőrinc* Józsefekre tolt a rábeszélés és a kivétel bűnét. *Barkóci* és *Egedi* ártalmatlansága már a törvényszéki vizsgálat során kiviláglott, míg *Lőrincet* — a kit *Jobst* László dr. ügyvéd védett — a mai végtárgyalás adatai rehabilitálták. Így csak *Balázs* (Egedi) Antal találtatott bűnösnek, a ki másokat is be akart rántani, de csak ő maradt a csávéban s kapott kerek kétévi fegyházat a bűneért. Az elítélt vádlott felebbezett az ítélet ellen, de felebbezett sulyosbitásért a kir. ügyész is.

Közgazdaság.

□ **A vetések állása.** Az időjárás októder első felében is változó volt; az esőzések — néhol havazás és havas eső — a gazdasági munkálatokat, nevezetesen a szántás és vetés, sőt részben a kukorica, burgonya és répa szedését is megakadályozták. A legtöbb helyen azonban a gazdasági munkálatokat október 10—12-én a gazdák újból folytathatták s a síkföldön most már jobbra csak a nagyobb uradalmakban van napirenden a szántás és vetés munkája, mely munkálatok kedvező időjárás esetén e hónap folyamán szintén befejezhetőek lesznek. A hegyi és dombvidékeken is több helyen már megtörtént a vetés, sőt a korai vetések itt is mint általában az egész országban, nagyjára jól keltek s kielégítőnek jelezhetőek. Kivételt képeznek csupán azok a vidékek — nevezetesen Somogy és Baranya, vármegyék — ahol férgék és fő-

képp egerek meglehetősen sok kárt okoznak. Néhol az egerek sokasága miatt a vetést sem kezdték meg. A féregmentes vetések általában véve igen jól gyarapodnak, itt-ott bokrosodnak s egészséges zöld színt mutatnak. A kukorica törésével csekély kivétellel mindenütt elkészültek s általában véve nagyon különbözőek az eredmények; csaknem minden vidéken hol a minőségben, hol a mennyiségben van mit kifogásolni. Nagy átlagban mégis a termés inkább jó közepesnek felel meg, mert egyes vidékeken kiváló jó minőségű kukorica is termett, meglehetősen nagy mennyiségben. A burgonya termés hozama nagyjára gyenge közepes; különösen sok a romlandó, sőt a rothadt burgonya is főképp a felvidéki részekben. Az ország nyugati vármegyéiben a peronoszpóra infenstans szintén sok kárt tett a gumókban; néhol 20—40%-a tönkre ment a termésnek. Férgék és itt-ott az egerek is sok kárt okoztak a burgonyában. A répa szedés még folyamatban van; az eredmények az ország tulnyomó részében a Duna jobb- és balpartján, részben Duna-Tisza közén is kielégítőek és jók, másutt azonban gyenge közepesek és legfeljebb közepesek. A szőlőszüret nem sikerült, csak egyes vármegyék, illetve járásokban volt meglehetősen jó eredmény; a szüret néhol még folyamatban van. A permezetetlen szőlők, amelyekben a peronospora vitikola szabadon pusztított, általában nagyon silány termést adtak; a permezetettek s főképp a jól kezelt uradalmi szőlők közepesen és néhol igen jól fizettek. Aránylag véve még legjobb volt a szüret a Dunántúlnál, a Duna-Tisza közén és a Hegyalján. — A must is többnyire jó minőségű volt itt. Takarmányneműekből a terméshozam általában véve kedvező volt; a jószág még mindég a szabadban kinn járhat, legelője is meglehetősen van és így az idei téli takarmányoztatásra az ország nagyrészében a legjobb kilátások vannak.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése október 22-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A provizoriumról szóló javaslat harmadszori fölolvása után *Hegedüs* Sándor még egy új provizoriumnak, a horvátokkal való provizoriumnak elfogadását ajánlotta, ami elkerülhetetlen, mert a horvátországi kvótát véglegesen csak az Ausztriával való kiegyezés adatai alapján állapíthatjuk meg.

Eötvös Károly tiltakozik az ellen, hogy mi minden ügyeinkben csak az osztrákok után kullogjunk.

Polónyi Géza reámutat a sjenicei vérengzésre. Addig, míg a kormány nem szerez politikai elégtételt a magyarok fölkoncolásáért, nem szavaz meg egy krajcárt sem a horvátoknak.

Apponyi Albert gróf tetszésnyilvánítás közt kijelenti, hogy az 1868. XXX. t. c. nem rendeli, hogy a horvát kvóta az osztrák kiegyezés alapján állapítható meg. Célszerűségi szempontból azonban elfogadja a mostani provizoriumot, hogy minél több praecedens alkottassék arra nézve, hogy majd az osztrák kvóta is csak az államok adózó képessége alapján legyen megállapítható.

Hodossy Imre hasonló szellemű fölshó-lalása után *Lukács* László pénzügyminiszter s ezután *Jozipovich* Imre horvát miniszter beszélt, ez utóbbi azt mondta, hogy Polónyinak nincs joga beleavatkozni a horvát autonóm bíróságok elbírálás alatt lévő ügyeibe.

Polónyi Géza tiltakozik ez ellen a felfogás ellen; mert ha Horvátországban a magyarokat legyilkolják, úgy akkor — a horvát miniszter felfogása szerint — a magyar képviselőnek — coki.

A többség ezután a javaslatot elfogadta. Ülés végén *Percel* és *Lukács* miniszterek válaszoltak már elévült interpellációkra.

TÁVIRATOK.

— **Cyclon.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Manilla melletti *Leyte* szigetén óriási cyclon dühöngött. *Carri-gara*, *Burngo* községek romba dőltek és a szigetet a hullámok elárasztották. Sok falu teljesen eltűnt, számtalan emberélet elpusztult. A kár nyolc millióra rug.

— **Uj német külügyi államtitkár.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A császár aláírta *Bülow* volt római nagykövetnek külügyi államtitkárrá és államminiszterré történt kinevezését.

— **Udvari ebéd.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap este a budai királyi várakban udvari ebéd volt. A király *Lozé* bécsi francia nagykövet és *Goluchowsky* külügyminiszter közt ült. Ott voltak azonkívül *Bánffy*, *Fehérváry*, *Jósika* miniszterek, *Turenne* budapesti francia főkonzul, az udvar részéről *Paar*, *Bolfras* főhadsegédek, *Liechtenstein* herceg, *Apponyi* Lajos gróf és a kíséret.

— **Sikkasztó vezérigazgató.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tegnapi esti lapok értesülését, mely szerint a Hungaria árpagyöngy és köleshántoló részvénytársaság vezérigazgatója, *Jónás* Lajos, huszezer forintot elsikkasztott, egy éjjel érkezett communique megerősíti. A sikkasztó igazgatót azonnal fölfüggesztették állásától.

— **A horvát bán lemond.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Khuen-Héderváry* Károly gróf, horvát bán, a horvátországi pótválasztások befejezése után lemond állásáról.

— **Baleset a király unokájával.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Seefried* báróné, királyunk unokája, vasárnap este kocsijával fölborult. A báróné másfél méter mély árokba esett, de baja nem történt.

— **Gyilkos abbé.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Bubure* belga birtokosnak oláhországi, *dersei* birtokán *Barrisean* *Ferdinánd* abbé *Bubure* gyermekeinek nevelője volt. Annyira befészkelődött urának jóindulatába, hogy mindent dirigált. *Midón* a földesur felnőtt fia megunt az abbé hatalmaskodását, egyszeri távollétét fölhasználva, holmijait a község házához vitette. Az abbé hazajöve, heves szóváltást kezdett vele, mire a szolgák kidobni akarták. Az abbé kirántotta revolverét s a szolgák közül négyet agyonlőtt. Elfogták.

— **A király látogatása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A király ma délben meglátogatta Zala György szobrász műtermét.

— **Gyöngül az obstrukció.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztrák obstrukció gyöngül; ma csak egy névszerinti szavazás volt.

Nyilt-tér.*)

Nyilvános köszönet

Wilhelm Ferencz gyógyszerész urnak Neunkirchenben, Alsó-Ausztria, az anti-rheumai és antiarthritiái vértisztító-thea feltalálójának. Vértisztító készvény és csuszál.

Kötelességemnek tartom a nyilvánosság előtt Wilhelm gyógyszerész urnak Neunkirchenben legbensőbb köszönetemet nyilvánítani azon szolgálatért, melyet az ő vértisztító-theája fájdalmas készvény-szenvedésemben tett. Másokat is, kik ezen szörnyű fájdalmakban szenvednek, ezen kitűnő theára figyelmessé teszek. Nem vagyok képes azon kínzó fájdalmakat, melyeket 3 éven át minden időváltozáskor tagjaimban szenvedtem leírni, a melyekből sem orvosság, sem pedig a Bécs melletti Badenbeni kénfürdők használata által szabadulni nem tudtam. Álmatlanul hevertem éjjeleken át az ágyamban, étvágyam szemlátomást fogyott, kinézésem mind rosszabbra fordult és az egész testeröm banyatlott. A fentemlített theának 4 heti használata után szenvedéseimtől nemcsak hogy megszabadultam és most sem szenvedek, habár már 6 hete theát nem iszom, hanem az egész testem állapota is javult. Meg vagyok győződve, hogy mindenki, ki hasonló szenvedésekben ezen thea használatához fordul, szintén áldani fogja ezen thea feltalálóját, Wilhelm Ferencz urat.

Kitűnő tisztelettel

Butschin-Streitfeld grófné,
alezredes neje.

Kapható: Pécsen,

Sipőcz István gyógyszerész urnál.

*) Ezen rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a szerk.

Laptulajdonos

SAUTTER GUSZTAV

Felelőszerkesztő

PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF

kiadó.

771. sz.

1897. tlkv.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881-ik évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a dárdai kir. járásbírószág 1897. évi 6863. számú végzése következtében, Bihari Benő ügyvéd által képviselt, Höffinger Jakab javára, ifj. Egyed Ferencz ellen 146 frt s jár. erejéig 1897. évi aug. hó 11-én fogatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 440 frtta becsült egy vetőgép, 2 ló és egy csikóból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a dárdai kir. járásbírószág 9672. 1897. sz. végzése folytán 146 frt tőkekövetelés és járuléka erejéig Karacson alperes lakásán leendő eszközzésére 1897. évi november hó 5. napjának d. e. 10 órája határidőül újból kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Dárdán, 1897. évi október hó 20. napján.

Schönberger Sámuel

kir. bir. végrehajtó.

907. szám.

1897.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a dárdai kir. járásbírószág 1896. évi 7167. számú végzése következtében, Bihari Benő ügyvéd által képviselt, Tatarin Trifun javára, Dr. Gojkovits Sabbas által gondnokolt Gruits József ellen 243 frt 15 kr. s jár. erejéig 1897. évi február hó 19-én fogatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 323 frtra becsült butorok, ágyneműek, 1 tehén, 1 borju és egyébből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a dárdai kir. jbiróság 11023. 1897. sz. végzése folytán 243 frt 15 kr. tőkekövetelés és járuléka erejéig Kács falun alperes lakásán leendő eszközzésére 1897. évi november hó 6. napjának d.

e. 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvényczikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáronalul is el fognak adatni.

Kelt Dárdán 1897. évi október hó 20. napján.

Schönberger Sámuel

kir. bir. végrehajtó.

2818. sz.

tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

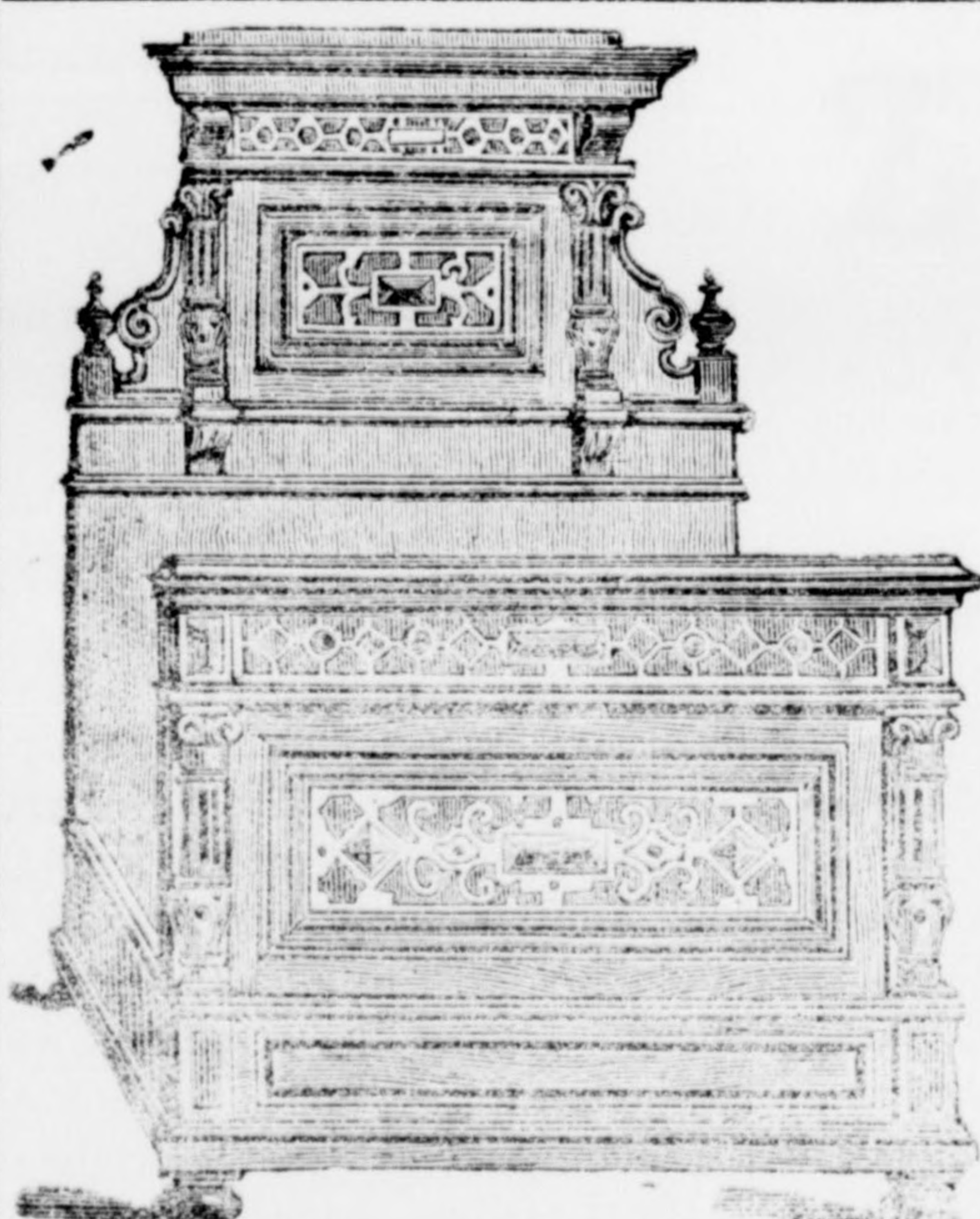
A pécsvárad kir. járásbírószág, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Paul Henrikné Weppert Éva majosi lakos végrehajtónak, Weppert József apáti lakos végrehajtást szenvedő elleni 626 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsvárad kir. jbiróság területén levő, Ófalu község határában fekvő, az ófalui 478. tjkvbeli + 187. a. 1. 2. hrsz. ingatlanra 153 frt becsárban; az u. a. tjkvbeli + 187. a. 4. 2. hrsz. ingatlanra 72 frt becsárban; az u. a. tjkvbeli + 187. a. 6. 2. hrsz. ingatlanra 100 frt becsárban; az u. a. tjkvbeli + 187. a. 8. 2. hrsz. ingatlanra 126 frt becsárban, az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi november hó 20. napján d. e. 10 órakor Ófalu községben a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is el fognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 15 frt 30 krt, illetőleg 7 frt 20 krt, 10 frtot és 12 forint 60 krajcárt készpénzben, vagy az 1881: november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsvárad, 1897. évi augusztus hó 28. napján. A kir. jbiróság mint tlkvi hatóság.

Szikrai Odo

kir. aljbiró

ZSOLNAY IMRE

butorraktára és műhelye

(tetemesen nagyobbítva)

Pécsen, Ferencziek-utca 11. szám.

Nagy választékban teljes és stilszerűen berendezett alvó-, disz- és ebédlő szobák, mindennemű fa-, vas- és kárpitozott butorok, képek, tükrök, függönyök, függönytartók és Thonet-székek szabott gyári áruk mellett.

Abban a helyzetben vagyok, hogy butorvásárlások nálam is oly jutányosan eszközölhetők, mint Budapesten vagy Bécsben.

(A pécsi edénygyár-raktár ugyanott.)